

пріятеля достойнъ, нежели мнозина, кои-то да не са достойни за въ ничто.

928. Еднождь Аристиппъ философъ-а (любомудрецъ-а) като ся хулилъ, побѣгналъ; а хулителъ-а понеже го попиталъ, зашто бѣгашъ? онъ отвѣщаль: зашто-то какъ-то ты, имашъ власть да мя укорявашъ и хулишъ, така сушо и азъ самъ самовластенъ да не слышамъ.

929. Печалба-та е, коя-то придобыватъ лъжливи-те, что не нахождатъ вѣроятіе ни-то когда казуватъ истина-та.

930. Като ся укорявалъ единъ пжть философъ Аристотель че былъ давалъ милостыня лукавому человѣку, отговорилъ: Не помиловахъ нравы-те но человѣка (человѣчество-то).

931. На ученіе-то и на просвѣщеніе-то корени-те са горчиви, а плодове-те са сладки.

932. Попытася еднождь Діогенъ по кой часъ треба да обѣдува нѣкой. Ако бы да е болѣринъ, рѣкалъ, когда иска, но ако бы да е сиромашъ когда намѣри.

933. Неученый богатъ може да ся нарече овца съ златна вълна.

934. Две нѣчта особенно трѣба да научишъ, ако бы да желаетъ да станешъ благо-разуменъ человѣкъ: то есть да си воздерженъ и терпѣливъ.